

Ce e amorul ?

Din cele mai vechi timpuri, dragostea a fost preaslavita sau condamnată de către poeți, prozatori și de cântăreți. Ea este sentimentul divin ce te poate ridica instantaneu în al 9-lea cer sau ea te poate arunca cu violență în al 9-lea iad.

Datorită dragostei neîmpartasite, aproape toate poeziile de dragoste ale lui Mihai Eminescu descriu cu tristete acest sentiment. Poezia ‘Ce este amorul?’ îl prezintă prin antiteze ce îi demonstrează complexitatea.

În prima strofă se repetă titlul poeziei și se prezintă prin metaforă ‘un lung prilej pentru dureri’ definiția acestui sentiment. Dragostea este privită ca un stăpan rău, ce aduce numai durere. Acest tiran lacom își cere tributul: mii și mi de lacrimi. Intensitatea sentimentelor crește gradat, atingând apogeul prin superlativul absolut ‘mii și mi de lacrimi’. Dragostea este personificată fiind considerată o ființă. Prin alegorie, ea devine ceva concret, real, aproape palpabil.

Dragostea este considerată în strofă a doua a poeziei un blestem. El te leagă pe veci de singura dragoste adevărată ‘încât să n-o mai poți uita viața ta întreagă’. Dragostea capătă un caracter magic, fiind personificată în blestem. Ea este o boală incurabilă de care nu poți scăpa până la moarte. Iubirea ne face să privim atenți persoana dorită astfel orice semn insignifiant pentru alții ne poate capta atenția și ne poate face fericiți (‘De-un semn din trecut de la ea/El sufletul ti-l leagă’).

Dragostea are nevoie de intimitate. Aceasta este cerută de către inimă (‘Cum inimă ta cere’), care este personificată, atribuindu-i-se rolul întregii noastre ființe. Omul nu mai este om, el ajunge să fie format numai din inimă.

Strofa a patra nega intimitatea creându-se astfel o antiteză ‘intimitatea-universalitate’ ‘dispar și ceruri și pamant’, îndrăgostirii devenind centrul universului, și fiind cunoscuți de toată lumea. În inimă universului, în loc deschis iubirii își creează intimitatea lor spirituală (‘Totul atarna de-un cuvânt șoptit pe jumătate’-epitet).

Obsesia sentimentului de iubire este văzută ca un lucru de care nu poți scăpa, în afara de momentul când ești cu persoana iubită. Un gest mic personificat ‘pas făcut alene’, ‘o dulce strângere de mână’ (epitet), ‘un tremurat de gene’ îl urmăresc pe îndrăgostit săptămâni întregi.

Tot ce aduce aminte de iubită, îl încântă pe îndrăgostit. Amintirile meforizate prin cuvântul ‘luminatori’ (care indică drumul) iau proporții cosmice, fiind comparate cu soarele și luna (‘te urmăresc luminatori ca soarele și luna’). Amintirile sunt un sentiment pregnant, lucru simbolizat de cei doi astrii, ai zilei și ai nopții.

În ultima strofă iubirea este considerată o prescripție a destinului, o parte a Karmei. Prin personificarea metaforică ‘liana’ ea simbolizează liantul dintre două persoane. Apa reprezintă o piedică împotriva iubirii dintre doi oameni, însă în cele mai multe cazuri ea este depășită cu ușurință.

În viziunea autorului dragostea este o parte a vieții, o jertfă cerută de destin, o boală, un blestem al karmei și o legătură foarte puternică.